

forest management today. Based on the theoretical - functional analysis of the provisions of law and natural resource governance and systemic approach, the definition of «forest management» and «control of forest management». In analyzing the functioning of supervisory authorities set an objective permanence of interaction and interdependence of these bodies and regulatory - legal framework regulating supervisory powers of the above. Supported constructive approach in terms of identifying shortcomings in the activities of regulatory bodies, duplication of regulatory powers. Determined that the current state of the studied forest law issues needs further improvement, in order to eliminate contradictions in the relevant legislation to enable the implementation of the mandatory requirements of permanent forest users to avoid liability forestry officials.

Found that control issues that exist in forest management, particularly with theoretical solution (discussion during the round tables, conferences relevant), and have no practical implementation as stipulated in the program FLEG 2.

It is emphasized that the practical aspects of forest management need further elaboration.

Keywords: *control, public administration, control function, forestry, forest management.*

УДК 342.5 (045)

В. А.Миколенко

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ НА ШЛЯХУ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОЇ МОДЕЛІ

У статті розглядаються загальні конституційно-правові питання становлення та розвитку прокуратури України у сучасних умовах європейської міждержавної інтеграції, в результаті чого має бути створена європейська модель системи органів прокуратури.

Наголошується, що побудова в Україні правової, соціальної держави, обраний курс на вступ до Європейського Союзу, адаптація законодавства України до законодавства ЄС, правові засади якої визначені загальнодержавною програмою адаптації законодавства України, зумовлюють необхідність удосконалення правової бази функціонування органів прокуратури України.

На думку автора, модель незалежної прокуратури в системі органів судової влади України зі збереженням основних наглядових функцій є найприйнятнішою для нашої країни у сучасних правових умовах і повністю відповідає заходам та зобов'язанням, передбаченим членством України в Раді Європи, які сприятимуть реалізації концепції запровадження справедливого судочинства на основі європейських стандартів.

Ключові слова: *прокуратура, прокурорський нагляд, європейська модель прокуратури, європейські стандарти, функції прокуратури, державна влада.*

Постановка проблеми. Побудова в Україні правової, соціальної держави, обраний курс на вступ до Європейського Союзу, адаптація законодавства України до законодавства ЄС, правові засади якої визначені загальнодержавною програмою адаптації законодавства України, зумовлюють необхідність удосконалення правової бази функціонування органів прокуратури України.

Питання про місце прокуратури в механізмі державної влади значною мірою визначається її функціями. Разом з тим це питання має самостійне значення, і, в свою

чергу, від місця знаходження прокуратури в системі державної влади залежить характер її функцій.

Все це особливо актуалізується у зв'язку з набуттям чинності нового спеціального Закону України про прокуратуру, який має наблизити форми та методи прокурорського нагляду у нашій країні до загальноновизнаних європейських стандартів, посилити реальні можливості органів прокуратури у забезпеченні прав, свобод та законних інтересів громадян.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання діяльності прокуратури по різних напрямкам, а також її роль та місце в системі органів державної влади досліджувалося як науковими, так і практичними працівниками, зокрема: Грицаєнком Л. Р., Грошевим Ю. М., Давиденком Л. М., Долежаном В. В., Зеленецьким В. С., Каркачом П. М., Михайленком О. Р. та іншими.

В той же час, у вітчизняній літературі відсутній комплексний аналіз конституційно-правових засад реалізації прокуратурою своїх конституційних функцій та їх удосконалення з урахуванням останніх змін до чинного процесуального законодавства з метою приведення конституційних та організаційно-правових норм про правоохоронну та наглядову діяльність прокуратури України у відповідність до загальноновизнаних європейських стандартів, затверджених документами Ради Європи та створення у нашій державі сучасної європейської інституціональної моделі організації та діяльності системи органів прокуратури.

Виклад основного матеріалу. Побудова в Україні правової соціальної держави, обраний курс на вступ до Європейського Союзу, адаптація законодавства України до законодавства ЄС, правові засади якої визначені загальнодержавною програмою адаптації законодавства України зумовлюють необхідність удосконалення правової бази функціонування органів прокуратури України.

Питання про місце прокуратури в механізмі державної влади значною мірою визначається її функціями. Разом з тим це питання має самостійне значення, і, в свою чергу, від місця знаходження прокуратури в системі державної влади залежить характер її функцій.

На теоретичному рівні, як, проте, і на практиці, це питання однозначного рішення не має. Будучи дискусійним постійно, воно набуло додаткової гостроти у зв'язку з прийняттям Верховною Радою України 24.08.91 р. Декларації про державний суверенітет України, яка проголосила здійснення державного будівництва в Україні на основі принципу розподілу державної влади на законодавчу, виконавчу і судову.

Теорія розподілу влади в своєму класичному вигляді була сформульована англійцем Джоном Локком (1632-1704 рр.) і французом Шарлем Луї Монтеск'є (1689-1755 рр.).

Теорія розподілу влади в її початковому трактуванні була найбільш повно і послідовно реалізована в Конституції США 1787 р. Законодавчі повноваження були надані Конгресу. Виконавча влада ввірена Президенту, а судова влада – Верховному суду США, а також судам, що засновуються Конгресом.

З одного боку, для конституційного ладу США характерна ступінь організаційного відособлення. Так, Президент і члени його кабінету не мають права перебувати в палатах Конгресу. Президент не наділений правом законодавчої ініціативи. Конгрес і Президент обираються роздільно. Члени кабінету відповідальні тільки перед Президентом.

З іншого боку, діє система «стримань і противаг». Закони приймаються в Конгресі, але кожний законопроект заздалегідь представляється Президенту, який може його не підписати і повернути зі своїми запереченнями в ту палату, звідки вийшов законопроект. Остаточне слово належить Конгресу.

Система «стримань і противаг» – працюючий компонент конституційного ладу США. Він дає можливість взаємного контролю, створює умови для взаємодії влади.

Теорія розподілу влади сприйнята конституціями й інших країн, однак конкретні форми її реалізації різноманітні. У одних країнах поєднання одними і тими ж особами функцій в різній владі вважається недопустимим, в інших – укоренилися інші традиції, і міністри, як правило, є членами парламенту. У деяких державах виключається можливість наділення виконавчої влади правом видання закону. Але є країни, в яких при певних умовах допустимо як пряме, так і делеговане право видання законів з боку виконавчих структур (президент і уряд) [1, с. 20].

Треба мати на увазі, що теорія розподілу влади має не тільки прихильників, але і противників, які докоряють їй в застаріванні, відірваності від реальності сучасного світу.

Як один з найважливіших аргументів, що висуваються противниками даної теорії, є теза про єдність державної влади, приналежності її або пануючому класу, або народу.

Незалежно від того, яким чином розуміти владу, потрібно визнати, що народ безпосередньо не може здійснювати її в повному обсязі. Він вимушений делегувати її тим владним структурам, що сам утворив. Щоб останні не могли зловживати цією владою, вона повинна бути розумно розділена між ними.

У зв'язку з тим, що Декларація про державний суверенітет України оголосила розподіл державної влади на законодавчу, виконавчу і судову, в теорії прокурорського нагляду виникло питання, до якої з названих гілок влади відноситься прокуратура. З цього питання були висловлені різні точки зору.

Одні вважали, що прокуратура повинна знаходитися в системі законодавчої влади. У основі їх думки лежить теза про те, що прокуратура є органом нагляду за виконанням законів, які приймаються законодавчим органом – Верховною Радою України, діє на основі повноважень, отриманих від законодавчої влади, і підконтрольна їй. Вказується також на те, що без прокуратури законодавча влада виявиться фактично безвладною в зв'язку з відсутністю органу, який би контролював виконання рішень, що приймаються.

З іншої точки зору, прокуратура повинна входити до системи виконавчої влади, оскільки однією з її функцій є організація виконання законів, а контроль і нагляд є засобами рішення цього завдання. Радикальні прихильники цієї позиції бачать прокуратуру в структурі Міністерства юстиції, посиляючись при цьому на досвід дореволюційної Росії, США й інших країн, в яких Генеральний прокурор і міністр юстиції поєднані в одній особі [2, с. 62].

На думку прихильників третьої точки зору, прокуратуру потрібно повернути в «природне для неї положення одного з елементів правосуддя». Кажучи іншими словами, представники цього підходу до розв'язання питання, що розглядається, бачать прокуратуру в системі судової влади.

Поряд з викладеним, щодо питання про роль та місце прокуратури в системі органів державної влади, були висловлені думки, які ніби виходять за межі розподілу державної влади лише на три гілки. На думку прихильників даного підходу, поряд з законодавчою, виконавчою і судовою владою, які є фундаментальними гілками влади, правомірно говорити про контрольну (наглядову) владу, до якої, нарівні з Конституційним Судом, Уповноваженим Верховної Ради України по правах людини, Рахунковою палатою й іншими органами, входить і прокуратура [3, с. 82].

Нарешті, існує ще одна точка зору, відповідно до якої прокуратура є самостійним державним інститутом. Не входячи до жодної з гілок, вона активно взаємодіє з усіма гілками державної влади, що дозволяє їй найбільшою мірою реалізувати свої правоохоронні і правозахисні функції [4, с. 74].

З законодавчою владою прокуратуру об'єднує те, що як орган нагляду вона стежить за точним виконанням законів, що приймаються Верховною Радою. У цьому значенні її можна розглядати як один з механізмів практичної реалізації волі законодавчої влади. Але для висновку про те, що прокуратура входить в систему законодавчої влади, немає підстав, тому що спостереження за виконанням законів нарівні з прокуратурою здійснюють численні контролюючі органи, в тому числі ті, які входять в систему виконавчої влади. Тому було б просто нелогічно включити прокуратуру в систему законодавчої влади, а всі інші органи, що здійснюють наглядово-контрольні функції, залишити за її межами.

Крім того, поряд з наглядовими функціями прокуратура здійснює кримінальне переслідування осіб, що здійснили злочин. Ця функція абсолютно не вписується в систему законодавчої влади. Включення прокуратури в систему виконавчої влади теоретично можливе. Вирішується таким чином дане питання і на практиці. Посади Генерала-прокурора і Міністра юстиції були суміщені в одній особі в Російській імперії, до складу якої входила Україна, в період існування Української Народної Республіки (УНР), а також в перші роки радянської влади в Україні. Зараз ці посади суміщені у Франції, США й інших країнах. Однак при цьому потрібно мати на увазі, що повноваження посадових осіб, що є одночасно Генеральними прокурорами - Міністрами юстиції, значно ширше, ніж у їх колег, які ці посади не суміщають. Крім того, Генеральний прокурор, що є одночасно Міністром юстиції, здійснює відносно прокуратури лише загальне керівництво, а безпосередньо її роботою керує інша особа - або помічник (товариш) Міністра юстиції, або прокурор при суді вищої інстанції. Вивчення досвіду органів прокуратури цих країн дозволяє зробити висновок, що ніякої переваги поєднання посад Генерального прокурора і Міністра юстиції не дає, й існує даний інститут скоріше внаслідок традицій, ніж практичної доцільності.

Найбільш тісним є зв'язок прокуратури з судовою владою, особливо в межах кримінального судочинства. Образно кажучи, прокурорська діяльність «вмонтована» в кримінальне судочинство, де головна роль належить суду. У цьому значенні прокурорська діяльність може розглядатися на теоретичному рівні як елемент судової влади.

Як відомо, фахівцями Генеральної прокуратури України розроблено законопроект про внесення змін до Конституції України, метою якого є необхідність закріплення конституційного статусу прокуратури України відповідно до міжнародних принципів і стандартів. При цьому розробники намагались максимально врахувати історичні традиції, реальний стан державного та суспільного розвитку держави. Ключовою новелою цього законопроекту є віднесення прокуратури до судової гілки влади [5, с. 85].

З урахуванням особливостей правової системи й існуючих в Україні правових реалій прокуратура в Україні має стати незалежним державним органом у системі судової влади, на який в межах його компетенції покладаються завдання із захисту прав людини та громадянина, законних інтересів суспільства і держави.

На конституційному рівні потрібно визначити, що прокуратура є незалежним органом у системі судової влади, оптимізувати функції прокуратури, вдосконалити гарантії незалежності прокурорів, порядок призначення, підстави та процедуру звільнення Генерального прокурора України, встановити вимоги до особи, яка може обіймати цю посаду.

Рекомендація РЕС (2000) 19 визнає можливість існування у демократичному суспільстві різних моделей прокуратури. Зокрема, прокуратура може існувати як незалежна частина в системі судової влади з обов'язковим визначенням у законі і меж її незалежності [6, с. 71-77].

З урахуванням особливостей правової системи й існуючих в Україні правових реалій прокуратура в Україні має стати незалежним державним органом у системі судової влади, на який в межах його компетенції покладаються завдання із захисту прав людини та громадянина, законних інтересів суспільства і держави.

Місце прокуратури в системі механізмів державної влади та функціональне призначення прокуратури як важливого правоохоронного органу слід розглядати як взаємозалежні поняття, оскільки місце та функції прокуратури в деякій мірі обумовлюють одне одного. Ці поняття взаємодоповнюють, що підтверджується і запровадженням у сучасній науці нового поняття «типологія прокуратури» [7, с. 10]. Застосування цього поняття пов'язане з потребою з'ясування сутності інституту прокуратури та обумовлюється тим, що майже у всіх країнах світу є органи прокуратури (з самобутніми відмінностями), які виконують характерні функції, обумовлені правовою системою цих держав та їхнім національним законодавством.

У цьому плані доречно акцентувати увагу на тому, що типологія прокуратури – це розмежування (класифікація) прокуратур держав світу за місцем та роллю прокуратури в механізмі держави (за інституціональним та функціональним підходами). Таким чином, типологія прокуратури об'єднує два поняття, які і впливають із цієї дефініції: тип прокуратури та функціональна модель прокуратури. Тип прокуратури – сукупність ознак, які характеризують інституціональну приналежність прокуратури в механізмі держави. Функціональна модель прокуратури – це підхід у типології прокуратури, в основу якого покладена характеристика діяльності прокуратури, її призначення. Отже, для визначення місця прокуратури в механізмі держави доцільно використовувати інституціональний підхід (типи прокуратур), а для визначення функціонального призначення або ролі прокуратури в механізмі держави слід застосовувати функціональний підхід (функціональні моделі прокуратур) [8, с. 108]. Все це дає можливість на теоретичному рівні порівняти, проаналізувати та обрати для власної держави найоптимальніший тип та відповідну функціональну модель прокуратури як основного наглядового державного органу. Значимість цієї проблеми, як вбачається, суттєво посилюється в контексті активізації конституційної реформи в Україні.

Для якісного виконання даного дослідження необхідно, насамперед, з'ясувати, що в змістовому плані розуміють під термінами «механізм держави», «державний механізм». Доречно зазначити, що поняття механізм держави вперше включив до арсеналу теорії держави і права в середині 60-х років ХХ століття В. Копейчиков [9, с. 23]. Такі науковці, як С. Бобровник, А. Черданцев, В. Четверний, термін «механізм держави» ототожнюють з «апаратом держави», який витлумачують як систему державних органів, включаючи в це поняття «силові структури» та інші організації, що здійснюють державну владу [3, с. 126]. Але традиційно поняття «механізм держави» є ширшим від поняття «апарат держави», а останнє є складовою першого.

Приміром, професор О. Ф. Скакун «механізм держави» визначає як цілісну, ієрархічну, реально працюючу систему державних органів, які здійснюють державну владу, а також державних установ, підприємств, організацій, за допомогою яких реалізуються завдання і функції держави [10, с. 104].

Але необхідно зазначити, що поряд із концептом «механізм держави» в теорії держави і права використовується також термін «державний механізм», однак ці два поняття, на наш погляд, не є тотожними. У літературі можна зустріти визначення державного механізму, як: структури і підпорядкування всіх державних організацій, що здійснюють покладені на них законодавством завдання і функції, державний механізм це у першу чергу, управлінський механізм, що діє на підставі закону, використовує такі методи управління, як переконання, економічний вплив, примус, регулювання, керівництво державними справами [10, с. 380].

До контрольно-наглядових органів, згідно з чинним законодавством України, належить прокуратура України. На нашу думку, визначення статусу прокуратури в конкретному механізмі державної влади, наприклад в механізмі виконавчої або судової влади, не вплине на виконання цим органом все ж контрольно-наглядових функцій. Оскільки це пов'язано перш за все не зі статусом прокуратури, а із здійсненням притаманних їй наглядових функцій — загального нагляду та інших.

Тому при зміні правового статусу прокуратури (місця прокуратури) необхідно змінити і функціональне призначення цього органу, оскільки структурно перебуваючи в одному з механізмів державної влади, прокуратура не буде здатна реалізовувати щодо цієї галузі влади наглядові повноваження.

Проблема місця та функціонального призначення прокуратури в Україні є і залишатиметься актуальною, що посилюється зобов'язанням, яке взяла на себе наша держава при вступі до Ради Європи в частині реформування прокуратури та перетворення її в орган, який відповідатиме європейським стандартам, зокрема Рекомендації РЄ (2000) 19 «Про роль прокуратури в системі кримінального судочинства». З цього приводу необхідно зазначити, що намагання реалізувати ці зобов'язання вже очевидні, однак необхідно завершити цей важливий процес, надавши йому юридичної регламентації [6, с. 71-77]. У цьому плані важлива «державницька воля» Президента України як глави держави, парламенту як законодавчого органу держави, органу прокуратури в особі Генеральної прокуратури як головного учасника процесу реформування.

Аналіз наукових статей, монографій, концепцій реформування дає можливість визначити і констатувати, що на сьогоднішній день у цій сфері щодо місця прокуратури як наглядового органу склалося три основні тенденції: перша – це віднесення прокуратури до судової влади, що передбачає конституційний статус прокуратури України як незалежного органу в системі судової влади [11, с. 43]; друга – це інтеграція прокуратури до виконавчої гілки влади [12, с. 107]; третя – це залишення за прокуратурою статусу незалежного державного органу. Зрозуміло, що питання надання прокуратурі України статусу інституту законодавчої влади у вітчизняній юриспруденції та серед правотворців взагалі не піднімається.

Питання віднесення прокуратури до виконавчої гілки влади досить рідко піднімається у вітчизняній науці і майже не викликає дискусій із цього приводу на шпальтах наукових видань. Цей тип прокуратури підтримують частина політиків, своїми періодичними виступами в ЗМІ. Такий спосіб реформування був зафіксований також як в Угоді про створення коаліції демократичних сил у Верховній Раді України VI скликання (п. 2.3), так і в Програмі діяльності КМ України «Український прорив: для людей, а не для політиків» (п. 2.3), а саме введення прокуратури в систему органів юстиції [13, с. 75]. Такий шлях реформування прокуратури має багато вад і не бажаних для України наслідків. По-перше, він не притаманний для України, оскільки за всю історію розвитку і становлення прокуратури України прокуратура входила до виконавчої влади три роки з прийняттям 17 грудня 1933 р. Положення про Прокуратури Союзу РСР до прийняття постанови ЦВК і РНК СРСР від 20 липня 1936 р. «Про утворення Народного комісаріату юстиції Союзу РСР», згідно з п. 2 якої органи прокуратури були виділені з системи народних комісарів юстиції союзних і автономних республік [3, с. 68]. По-друге, на думку більшості науковців підпорядкування прокуратури виконавчій владі, може зруйнувати систему стримувань і противаг, що склалася в державі. По-третє, підпорядкувати прокуратуру виконавчій гілці влади означає позбавити її функції нагляду, так як трансформує його, у кращому випадку, на відомчий контроль. Крім того, це позбавляє здійснення «нагляду за додержанням і правильним застосуванням законів Кабінетом Міністрів України, міністерствами та

іншими центральними органами виконавчої влади, органами державного і господарського управління та контролю, Радою Міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими радами, їх виконавчими органами, військовими частинами, політичними партіями, громадськими організаціями, масовими рухами, підприємствами, установами і організаціями, незалежно від форм власності, підпорядкованості та приналежності, посадовими особами та громадянами». Отже, це призводить до втрати потужного державного захисту від порушень законів вищеперерахованими організаціями і особами. По-четверте, на законодавчому рівні не вироблено науково обґрунтованих законопроектів або хоча б концепцій з цього напрямку розбудови прокуратури.

За вибору третьої тенденції розвитку прокуратури в Україні – як незалежного органу державної влади, – питання про реформування так гостро не стоїть, а лише йдеться про необхідність удосконалення законодавства, що регулює діяльність прокуратури. Цей тип прокуратури у наукових працях асоціюється із радянською тоталітарною системою, але, на нашу думку, тут проблема не тільки у статусі незалежного органу, а у притаманній такому типу прокуратури функції загального нагляду. У сучасних умовах ця функція за змістом не включає в себе того, що розумілось під загальним наглядом за радянських часів (наприклад нагляд за додержанням законів судами та ін.).

Щодо функціонального призначення прокуратури України, то необхідно зауважити, що в Україні діє змішана функціональна модель прокуратури. Так за прокуратурою закріплено дві основні функції: кримінального переслідування і нагляду за законністю [14, с. 379]. Така функція як координаційна діяльність органів по боротьбі із злочинністю є похідною від функції кримінального переслідування, оскільки тільки скоординована діяльність підвищить якість роботи правоохоронних органів, а функція досудового слідства, згідно п. 9 Перехідних положень Конституції України є тимчасовою [15].

Отже, беручи до уваги згадані аргументи, при реформуванні прокуратури шляхом віднесення її до судової гілки влади потрібно надати перевагу типології, за якою прокуратура набуває статусу незалежного органу судової влади, через те, що ця позиція є найбільш аргументованою і прокурорська діяльність в більшості пов'язана із здійсненням правосуддя. Це сприятиме більш стабільному і взаємоузгодженому функціонуванню цих двох інститутів в механізмі держави і як наслідок підвищить якість і ефективність їх діяльності.

В цілому, слід зазначити, що віднесення прокуратури до системи судової влади змінить її правову природу та незалежність прокурорів. Тому заслуговує на схвалення пропозиція щодо покладення на прокуратуру конституційної функції кримінального переслідування та підтримання державного обвинувачення у суді, яка є природною для прокуратури у демократичному суспільстві і повністю відповідає Рекомендаціям РЕС (2000) 19 та Парламентської Асамблеї Ради Європи № 1604 (2003). Детальна регламентація цієї функції знайшла своє відображення у кримінально-процесуальному законі [16, с. 32].

Отже, важливе значення в аспекті, що розглядається, нарівні з викладеним, має дослідження взаємовідносин, в яких знаходиться прокуратура з іншими органами державної влади. Без аналізу цих відносин питання про роль та місце прокуратури в системі органів державної влади залишається до кінця не вирішеним. Спираючись на теорію розподілу влади, відносини прокуратури з іншими органами державної влади в самому загальному вигляді можна визначити як активну взаємодію організаційно самостійних систем (підсистем), у процесі якої прокуратура й інші державні органи, з одного боку, надають взаємну підтримку і допомогу, а з іншого – виступають по

відношенню один до одного як елементи механізму стримування і протидії, що має визначальне значення для концептуального розуміння загальних засад наглядової діяльності органів прокуратури України у сучасних державно-правових умовах.

Висновок. У підсумку проведеного дослідження можна зробити загальний висновок про те, що зважаючи на принципові особливості сучасної трансформації конституційно-правового статусу прокуратури у системі органів державної влади України, слід підтримати позицію Генеральної прокуратури України про те, що модель незалежної прокуратури в системі органів судової влади України зі збереженням основних наглядових функцій є найприйнятнішою для нашої країни у сучасних правових умовах і повністю відповідає заходам та зобов'язанням, передбаченим членством України в Раді Європи, які сприятимуть реалізації затвердженої ще в 2006 році концепції запровадження справедливого судочинства на основі європейських стандартів.

Список використаної літератури

1. Галкін О. Яким має бути статус прокуратури / О. Галкін // Вісник прокуратури – 2006. – № 11. – С. 19-24.
2. Грицаєнко Л. Р. Прокуратура в країнах Європи : навч. посіб. / Л. Р. Грицаєнко. – К. : БІНОВАТОР, 2006. – 400 с. – (Серія «Правознавець»).
3. Грошевий Ю. М. Організація судових та правоохоронних органів : навч. посіб. / Ю. М. Грошевий. – Харків : Право, 2000. – 212 с.
4. Давиденко Л. М. Прокуратура України: якою повинна бути? / Л. М. Давиденко // Проблеми розвитку прокуратури України в умовах становлення демократичної правової держави : матер. респ. наук.-практ. конф., м. Київ, 26 грудня 1995 року / під заг. ред. Г. Ворсінова. – К. : Ген. Прокуратура України, 1996. – С. 73-76.
5. Грицаєнко О. Роль та місце прокурорської влади у системі державних органів / О. Грицаєнко // Вісник прокуратури – 2005. – № 6. – С. 84-97.
6. Рекомендація R(2000) 19 Комітету Міністрів держав-членів Ради Європи «Про роль прокуратури в системі кримінального судочинства» // Вісник прокуратури. – 2001. – № 2. – С. 71-77.
7. Ворсинов Г. Проблемы развития прокуратуры Украины в условиях становления демократического правового государства / Г. Ворсинов // Проблеми розвитку прокуратури в умовах становлення демократичної правової держави : матер. респ. наук.-практ. конф., м. Київ, 26 грудня 1995 року / під заг. ред. Г. Ворсінова. – К. : Ген. Прокуратура України, 1996. – С. 4-15.
8. Європіна І. Сучасне бачення моделі української прокуратури з огляду на міжнародні стандарти прокурорської діяльності / І. Європіна // Реформування органів прокуратури України: проблеми і перспективи : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 2-3 жовт. 2006 р.). – К. : Академія прокуратури України, 2006. – С. 107-108.
9. Ківалов С. В. Прокуратура початку третього тисячоліття / С. В. Ківалов // Вісник прокуратури. – 2000. – № 4. – С. 23-25.
10. Діхтєвський П. Окремі питання взаємовідносин органів прокуратури України з іншими органами влади / П. Діхтєвський // Реформування органів прокуратури України: проблеми і перспективи : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 2-3 жовт. 2006 р.). – К. : Академія прокуратури України, 2006. – С. 103-105.
11. Глаговський В. Становлення та розвиток української моделі прокурорського нагляду на сучасному етапі (концептуальні проблеми) / В. Глаговський, М. Руденко // Право України. – 1996. – № 1. – С. 43-46.
12. Михайленко О. Р. Прокуратура України : підруч. / О. Р. Михайленко. – К. : Юрінком Інтер, 2005. – 296 с.
13. Ахтирська Н. Місце та роль прокуратури в системі державних органів України /

Н. Ахтирська // Реформування органів прокуратури України: проблеми і перспективи : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 2-3 жовт. 2006 р.). – К. : Академія прокуратури України, 2006. – С. 74-75.

14. Давиденко Л. М. Місце і роль прокуратури в механізмі державної влади / Л. М. Давиденко // Правова система України: теорія і практика : матер. наук.-практ. конф. (м. Київ, 8 - 9 жовтня 1993 р.). – К., 1993. – С. 379-380.

15. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

16. Вернидубов І. Настав час визначити місце прокуратури в системі розподілу влади / І. Вернидубов // Реформування органів прокуратури України: проблеми і перспективи : матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 2-3 жовт. 2006 р.). – К. : Академія прокуратури України, 2006. – С. 30-32.

Стаття надійшла до редакції 28.11.2014 р.

V. A. Mykolenko

THE FORMATION AND DEVELOPMENT OF UKRAINIAN PROSECUTION TOWARDS EUROPEAN MODEL

The article discusses the general constitutional and legal issues of formation and development of Prosecution of Ukraine in modern conditions of intergovernmental European integration, resulting to be set up European model of the prosecution.

It is noted that construction in Ukraine legal, social state, chosen course to join the European Union, adaptation of Ukraine's legislation to EU legal principles by which the State Program of Adaptation of Ukraine, determine the need to improve the legal framework of the organs of Ukraine.

The question of the place of prosecution in the mechanism of state power is largely determined by its functions. However, this issue has independent significance, and in turn on the location of the prosecutors in the system of government depends on the nature of its functions.

This is especially actualized in connection with the entry into force of the new Law of Ukraine on the special prosecutor who has to bring the forms and methods of Public Prosecutions in our country with the generally recognized European standards, strengthen the real possibility of prosecution in ensuring the rights, freedoms and legitimate interests of citizens.

According to the author, the model of an independent prosecution system in the judiciary Ukraine preserving the basic supervisory functions is most appropriate for our country in modern legal conditions and fully consistent measures and obligations provided for Ukraine membership in the Council of Europe, which will contribute to implementing the concept of introducing a fair trial based on European standards.

Keywords: *prosecutor's office, the prosecutor's supervision, the European model of prosecution, European standards, prosecutor's functions, state power.*

УДК 340.15: 349.6

В. М. Попревич

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ КРИМІНАЛЬНО- ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ЛІСІВ УКРАЇНИ

У статті розглянуто зміст норм Кримінального Кодексу України 2001 р., що регламентують відповідальність за лісопорушення (ст.ст. 245-247). У тексті документа є ряд прогалін, пов'язаних з відсутністю визначення терміна «істотна